

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
ATHANASIOS RANTOS
föredraget den 31 mars 2022¹

Mål C-168/21

Procureur général près la cour d'appel d'Angers
mot
KL

(begäran om förhandsavgörande från Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike))

”Begäran om förhandsavgörande – Polissamarbete och rättsligt samarbete i straffrättsliga frågor – Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/RIF – Artiklarna 2.4 och 4.1 – Kravet på dubbel straffbarhet – Kontroll utförd av den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten – Olika brottsrekvisit i den utfärdande och den verkställande medlemsstaten – Straff avseende ett enda brott som innefattar flera gärningar varav vissa inte är straffbara i den verkställande medlemsstaten – Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Artikel 49.3 – Principen om straffets proportionalitet”

I. Inledning

1. Det unionsrättsliga kravet på dubbel straffbarhet kan definieras så, att den gärning som samarbetet avser måste vara brottslig både i den anmodande (eller utfärdande) medlemsstaten och i den anmodade (eller verkställande) medlemsstaten.² I vissa fall måste detta krav på dubbel straffbarhet vara uppfyllt för att en person som eftersöks i kraft av en europeisk arresteringsorder ska få överlämnas.

2. I förevarande mål har de italienska rättsliga myndigheterna utfärdat en europeisk arresteringsorder för verkställighet av en fällande dom som bland annat avser ett enda brott vilket innefattar flera gärningar som anses utgöra en och samma straffbara handling. Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike), som är hänskjutande domstol i målet, vill få klarhet i huruvida de rättsliga myndigheterna i den verkställande medlemsstaten, det vill säga Frankrike, får vägra att verkställa denna europeiska arresteringsorder med stöd av artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584/RIF³ och artikel 49.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

¹ Originalspråk: franska.

² Se Flore, D., och Bosly, S., *Droit pénal européen*, 2 uppl., Larcier, Bryssel, 2014, s. 580, nr 1013. Såvitt avser hur kravet på dubbel straffbarhet har utvecklats, se förslag till avgörande av generaladvokaten Bobek i målet Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, punkterna 31–40).

³ Rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1).

3. Därvidlag har den hänskjutande domstolen påpekat dels att brottsrekvisiten är olika i de båda berörda medlemsstaterna, dels att vissa av de gärningar som ingår i det aktuella brottet inte är straffbara i den verkställande medlemsstaten. EU-domstolen har således uppmanats att närmare ange räckvidden för det krav på dubbel straffbarhet som föreskrivs i rambeslut 2002/584.

4. I detta förslag till avgörande kommer jag att föreslå att domstolen ska besvara de frågor som den har fått med att bestämmelserna i det rambeslutet, under de omständigheter som den hänskjutande domstolen har beskrivit, föranleder slutsatsen att den europeiska arresteringsordern ska verkställas.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

5. I skälen 6, 10 och 12 i rambeslut 2002/584 anges följande:

”(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärde[n] på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en 'hörnsten' i det rättsliga samarbetet.

...

(10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 [FEU], vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 [FEU], och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.

...

(12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 [FEU] och återspeglas i [stadgan], särskilt kapitel VI i denna. ...”

6. I artikel 1 i rambeslut 2002/584, vars rubrik lyder ”Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder”, föreskrivs följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 [FEU].”

7. I artikel 2 i samma rambeslut, vars rubrik lyder ”Tillämpningsområde för en europeisk arresteringsorder”, stadgas följande:

”1. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.

2. Följande brott skall medföra överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten:

...

4. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 2 kan överlämnandet förenas med villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.”

8. I artikel 4 i nämnda rambeslut, vars rubrik lyder ”Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras”, föreskrivs följande i led 1:

”Den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder

1) om, i något fall som avses i artikel 2.4, den gärning som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern inte är ett brott enligt lagen i den verkställande medlemsstaten; ...

...”

B. Fransk rätt

9. I artikel 695–23 i Code de procédure pénale (den franska straffprocesslagen), i den version som är tillämplig på målet vid den nationella domstolen, föreskrivs följande:

”Verkställighet av en europeisk arresteringsorder ska likaså vägras om den gärning som nämnda arresteringsorder avser inte är brottslig enligt fransk lag.

Genom undantag från första stycket ska en europeisk arresteringsorder verkställas utan kontroll av de ifrågavarande gärningarnas dubbla straffbarhet, om dessa gärningar dels enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till minst tre års fängelse eller till en frihetsberövande åtgärd med liknande varaktighet, dels ingår bland någon av de kategorier av brott som föreskrivs i artikel 694-32.

När bestämmelserna i föregående stycke är tillämpliga, ankommer det uteslutande på den rättsliga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten att slå fast den rättsliga kvalificeringen av gärningarna och straffet för dessa.

...”

III. Målet vid den nationella domstolen, tolkningsfrågorna och förfarandet vid domstolen

10. Den 6 juni 2016 utfärdade de italienska rättsliga myndigheterna en europeisk arresteringsorder avseende KL för verkställighet av ett straff uppgående till tolv år och sex månaders fängelse utdömt av Corte d'appello di Genova (Appellationsdomstolen i Genua, Italien) genom dom av den 9 oktober 2009, ett straff som blev verkställbart den 13 juli 2012 efter det att KL:s överklagande hade ogillats av Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien).

11. Det rörde sig om det sammanlagda straffet för följande fyra brott: väpnat rån i grupp (ett års fängelse), allmänfarlig ödeläggelse och plundring (tio års fängelse), bärande av vapen (nio månaders fängelse) och användande av spränganordning (nio månaders fängelse).

12. På tal specifikt om brottet ”allmänfarlig ödeläggelse och plundring”, vilket behandlas i artikel 419 i Codice penale (den italienska strafflagen),⁴ beskrevs de omständigheter under vilka det brottet begåtts på följande sätt i den europeiska arresteringsordern: ”[j]ämte andra – fler än fem personer tillsammans – och under deltagande i demonstrationen mot G8-toppmötet begick [KL] gärningar som innebar allmänfarlig ödeläggelse och plundring i ett sammanhang där det av plats- och tidsrelaterade skäl förelåg objektiv fara för den allmänna ordningen; ett flertal fall av skadegörelse på gatumöbler och allmän egendom, varvid värdet av skadorna inte har kunnat fastställas närmare men inte understiger hundratal miljoner italienska lire (tiotusentals euro); skadegörelse på, plundring av och förstörelse genom brand av kreditinstitut, bilar och andra näringsställen, med den försvårande omständigheten att de drabbade personerna åsamkades en betydande förmögenhetsskada”.

13. Av den dom som Corte d'appello di Genova (Appellationsdomstolen i Genua) meddelade den 9 oktober 2009 framgår att KL inom ramen för brottsrubriceringen ”allmänfarlig ödeläggelse och plundring” tillvitades sju gärningar vilka straffades såsom en enda brottslig handling, nämligen skadegörelse på planteringar och gatumöbler samt offentlig egendom, skadegörelse och plundring på en byggarbetsplats, grov skadegörelse på lokaler tillhörande kreditinstitutet Credito Italiano, grov skadegörelse genom brand på ett motorfordon av modellen Fiat Uno, grov skadegörelse genom brand på lokaler tillhörande kreditinstitutet Carige, grov skadegörelse genom brand på ett motorfordon av modellen Fiat Brava och grov skadegörelse och plundring avseende ett snabbköp.

14. KL samtyckte inte till att bli överlämnad i kraft av den europeiska arresteringsordern. Genom dom av den 23 augusti 2019 beslutade förundersökningsavdelningen vid Cour d'appel de Rennes (Appellationsdomstolen i Rennes, Frankrike) att kompletterande information skulle inhämtas, bland annat den dom som Corte d'appello di Genova (Appellationsdomstolen i Genua) hade meddelat den 9 oktober 2009 och den dom som Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien) därefter hade meddelat. Genom dom av den 15 november 2019 beslutade nämnda förundersökningsavdelning, med hänvisning till att det saknades intyg som styrkte att KL:s begäran om advokat hade överlämnats till Republiken Italien, att inte överlämna KL utan försätta honom på fri fot.

⁴ I den artikeln, vars rubrik lyder ”Allmänfarlig ödeläggelse och plundring”, stadgas i den version som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen att ”[d]en som, utom i de fall som avses i artikel 285, begår gärningar som innebär allmänfarlig ödeläggelse eller plundring döms till fängelse i åtta till femton år. Har brottet begåtts med avseende på vapen, ammunition eller livsmedel på en försäljnings- eller lagringsplats, utdöms ett längre straff.”

15. Genom dom av den 18 december 2019 upphävde Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) den sistnämnda domen och återförvisade målet till förundersökningsavdelningen vid Cour d'appel d'Angers (Appellationsdomstolen i Angers, Frankrike) för ny prövning. Genom dom av den 4 november 2020 beslutade nämnda förundersökningsavdelning till att börja med att vägra att i kraft av den europeiska arresteringsordern överlämna KL till de italienska rättsliga myndigheterna till den del som nämnda arresteringsorder hade utfärdats för verkställighet av det tioåriga fängelsestraffet för brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring". Vidare beslutade förundersökningsavdelningen att kompletterande information skulle inhämtas från de italienska rättsliga myndigheterna om huruvida dessa önskade att straffet på två år och sex månaders fängelse för de tre övriga brott som den europeiska arresteringsordern avsåg skulle verkställas i Frankrike. Både allmänna åklagaren (procureur général) vid Cour d'appel d'Angers (Appellationsdomstolen i Angers) och KL överklagade den domen till Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike), alltså till den hänskjutande domstolen.

16. Den hänskjutande domstolen har erinrat om att EU-domstolen har tolkat kravet på dubbel straffbarhet i domen av den 11 januari 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4) (nedan kallad domen Grundza).⁵ Vidare har den hänskjutande domstolen påpekat att förundersökningsavdelningen vid Cour d'appel d'Angers (Appellationsdomstolen i Angers) motiverade sin vägran att överlämna KL till de italienska rättsliga myndigheterna såvitt avsåg brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" med att två av de sju gärningar som låg till grund för det berörda straffet inte var straffbara i Frankrike, nämligen skadegörelsen på kreditinstitutet Credito Italianos lokaler och skadegörelsen genom brand på ett motorfordon av modellen Fiat Brava. Med ledning av detta drog nämnda förundersökningsavdelning enligt den hänskjutande domstolen slutsatsen att Corte d'appello di Genova (Appellationsdomstolen i Genua) och Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien) hade "gett uttryck för en otvetydig vilja" att bedöma dessa sju gärningar som en oupplöslig helhet och att det därför mot bakgrund av kravet på dubbel straffbarhet var påkallat att lämna samtliga dessa oskiljaktiga gärningar utan avseende.

17. Av den dom som Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien) meddelade den 13 juli 2012 framgår enligt den hänskjutande domstolen att det objektiva rekviritet för brottet allmänfarlig ödeläggelse och plundring, vilket behandlas i artikel 419 i den italienska strafflagen, är att det har begåtts gärningar som innebär ödeläggelse, oavsett vilka och oavsett på vilket sätt, och att detta har medfört grov förstörelse och skadegörelse, utan urskillning och i stor omfattning, avseende en stor mängd lös eller fast egendom, varvid det inte endast har uppstått förmögenhetsskada för ett eller flera rättssubjekt och därmed en sådan samhällsskada som ett äventyrande av den privata äganderätten medför utan även en konkret skada på och en risk för undergrävande av den allmänna ordningen i den specifika bemärkelsen av ett välordnat och väl fungerande samhällsliv, vilket i allmänhetens ögon är knutet till uppfattningen och upplevelsen att lugn och säkerhet råder. Som den hänskjutande domstolen ser saken, innebär detta att brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" i den italienska straffrätten avser en mängd handlingar som resulterar i omfattande förstörelse och skadegörelse, och som inte enbart medför att ägarna till den aktuella egendomen lider skada utan även utgör ett hot mot den allmänna ordningen och det normala samhällslivet.

⁵ Såvitt avser den domen, se Falkiewicz, A., "The Double Criminality Requirement in the Area of Freedom, Security and Justice – Reflections in Light of the European Court of Justice Judgment of 11 January 2017, C-289/15, Criminal Proceedings against Jozef Grundza", *European Criminal Law Review*, 2017, vol. 7, nr 3, s. 258–274.

18. Den hänskjutande domstolen har framhållit att det i den franska straffrätten inte finns någon specifik brottsrubricering som avser äventyrande av allmän ordning genom omfattande förstörelse av lös eller fast egendom, utan att de enda befintliga brottsrubriceringarna i detta sammanhang är skadegörelse och tillgrepp med skadegörelse – i förekommande fall i grupp – som kan åsamka ägarna till den berörda egendomen skada. Således uppkommer enligt den hänskjutande domstolen frågan huruvida det hot mot den allmänna ordningen som Corte d'appello di Genova (Appellationsdomstolen i Genua) och Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien) har lagt KL till last såsom en väsentlig del av brottet ”allmänfarlig ödeläggelse och plundring” är relevant vid bedömningen av huruvida kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt.

19. För den händelse att kravet på dubbel straffbarhet befinns vara uppfyllt i det aktuella fallet, har den hänskjutande domstolen påpekat att rambeslut 2002/584 inte innehåller någon bestämmelse som gör det möjligt för den verkställande medlemsstaten att vägra att överlämna den eftersökta personen med motiveringen att det straff som den utfärdande medlemsstaten har utdömt förefaller vara oproportionerligt i förhållande till de gärningar som den europeiska arresteringsordern avser. Den hänskjutande domstolen har också framhållit att det enligt artikel 5 i det rambeslutet visserligen får föreskrivas i den verkställande medlemsstatens lagstiftning att den verkställande rättsliga myndigheten får låta sin verkställighet av en europeisk arresteringsorder förenas med villkoret att det i den utfärdande medlemsstatens rättssystem finns bestämmelser om att straffet kan omprövas, men att detta gäller endast om det brott på vars grundval den europeiska arresteringsordern har utfärdats är straffbart med fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid. Detta betyder att även om den verkställande medlemsstaten hyser starka tvivel om det proportionerliga i den europeiska arresteringsordern, kan den inte med hänvisning till detta vägra att besluta om överlämnande av den eftersökta personen för verkställighet av det straff som den utfärdande medlemsstaten har utdömt.

20. Det ankommer visserligen i princip på den utfärdande medlemsstaten att kontrollera det proportionerliga i en europeisk arresteringsorder innan den utfärdar denna, men en sådan kontroll kan enligt den hänskjutande domstolen inte hindra att proportionalitetsprincipen åsidosätts i fall där den europeiska arresteringsordern, som i det nationella målet, har utfärdats för verkställighet av ett straff som avser ett enda brott vilket innefattar flera gärningar av vilka endast vissa är brottsliga i den verkställande medlemsstaten. Då motsvarar nämligen det av den utfärdande medlemsstaten utdömda straffet alla dessa gärningar, trots att ett överlämnande är uteslutet såvitt avser vissa av dessa gärningar. Av detta följer enligt den hänskjutande domstolen att även om den europeiska arresteringsordern var proportionerlig när den utfärdades, kan det inte uteslutas att den inte längre är det när den ska verkställas.

21. Av artikel 1.3 i rambeslut 2002/584 jämförd med skäl 12 i detta framgår enligt den hänskjutande domstolen att de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna, vilka återspeglas i stadgan, ska iakttas i samband med europeiska arresteringsordrar. I artikel 49.3 i stadgan anges därvidlag enligt den hänskjutande domstolen en princip med innebörden att straffets stränghet inte bör vara oproportionerlig i förhållande till lagöverträdelsen.

22. Mot bakgrund av det ovan anförda har Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

- ”1) Ska artikel 2.4 och artikel 4.1 i rambeslut 2002/584 tolkas så, att kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt i en sådan situation som den i det nationella målet, i vilken överlämnande begärs för gärningar som i den utfärdande staten har rubricerats som allmänfarlig ödeläggelse och plundring, vilket inbegriper ödeläggelse och plundring som hotar allmän ordning, om tillgrepp med skadegörelse och skadegörelse är straffbelagda handlingar i den verkställande staten utan krav på att det måste föreligga ett hot mot allmän ordning?
- 2) Om den första frågan ska besvaras jakande, ska artikel 2.4 och artikel 4.1 i rambeslut 2002/584 tolkas så, att domstolen i den verkställande staten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett straff om den domstolen konstaterar att de rättsliga myndigheterna i den utfärdande staten har dömt den berörda personen till det aktuella straffet för *ett* brott, vilket innefattar olika gärningar, varav endast vissa är straffbelagda i den verkställande staten? Ska det i så fall göras åtskillnad beroende på om de dömande instanserna i den utfärdande staten har bedömt att dessa gärningar ska betraktas som avskiljbara eller inte?
- 3) Innebär artikel 49.3 i [stadgan] att den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten ska vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder om denna för det första har utfärdats för att verkställa ett straff som avser att beivra *ett* brott och, för det andra, ett överlämnande endast kan beviljas för vissa av gärningarna som straffet avser, då vissa gärningar inte är straffbelagda enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning?”

23. Den hänskjutande domstolen hade begärt att EU-domstolen skulle låta förevarande begäran om förhandsavgörande bli föremål för det förfarande för skyndsamt handläggning som föreskrivs i artikel 105.1 i domstolens rättegångsregler. Genom beslut av den 13 april 2021 avlog domstolens ordförande denna begäran men beslutade att förevarande mål skulle avgöras med förtur i enlighet med artikel 53.3 i rättegångsreglerna.

24. Skriftliga yttranden har inkommit från KL, från den franska och den italienska regeringen och från Europeiska kommissionen. KL, den franska regeringen och kommissionen yttrade sig även muntligen vid förhandlingen, som hölls den 20 januari 2022.

IV. Bedömning

A. Den första tolkningsfrågan

25. Den hänskjutande domstolen har ställt sin första tolkningsfråga för att få klarhet i huruvida artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att det krav på dubbel straffbarhet som föreskrivs i de bestämmelserna är uppfyllt i en situation där en europeisk arresteringsorder har utfärdats med avseende på gärningar som i den utfärdande medlemsstaten är att hänföra till ett brott för vilket gäller att dessa gärningar måste kunna äventyra allmän ordning, medan sådana gärningar i den verkställande medlemsstaten är straffbara men utan ett sådant krav på att de måste kunna äventyra allmän ordning.

26. Den franska och den italienska regeringen anser liksom kommissionen att den frågan ska besvaras jakande, medan KL anser att den ska besvaras nekande.

27. Jag påpekar inledningsvis att artikel 2.4 i rambeslut 2002/584 medger att det, såvitt avser andra brott än de trettio två som ingår i uppräkningslistan i artikel 2.2, ställs som villkor för överlämnande av en eftersökt person att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats ska utgöra brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering. Med andra ord innebär den bestämmelsen att den verkställande medlemsstaten får låta verkställigheten av påföljden förenas med villkoret att det föreligger dubbel straffbarhet.⁶ I linje med detta föreskrivs det i artikel 4 i samma rambeslut, som rör skäl till att verkställighet av en europeisk arresteringsorder får (men inte måste) vägras, i första stycket led 1 att den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder om kravet på dubbel straffbarhet inte är uppfyllt. Av begäran om förhandsavgörande framgår att dessa bestämmelser har införlivats genom artikel 695-23 i den franska straffprocesslagen.

28. Den nu aktuella europeiska arresteringsordern innehåller, i överensstämmelse med artikel 8.1 d och e i rambeslut 2002/584, uppgifter om brottets beskaffenhet och brottsrubricering samt en beskrivning av de omständigheter under vilka brottet har begåtts. Därvid anges det att vissa av de gärningar som har lagts KL till last är att hänföra till brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring", som behandlas i artikel 419 i den italienska strafflagen. Den hänskjutande domstolen har uppgett att det brottet avser en mängd handlingar som resulterar i omfattande förstörelse och skadegörelse, och som inte enbart medför att ägarna till den aktuella egendomen lider skada utan även utgör ett hot mot den allmänna ordningen och det normala samhällslivet. Den italienska regeringen har i sitt skriftliga yttrande påpekat att detta rekvisit i fråga om hot mot den allmänna ordningen inte uttryckligen krävs enligt artikel 419 i den italienska strafflagen utan härrör från italienska domstolars praxis.

29. Enligt den hänskjutande domstolen finns det i den franska straffrätten inte någon specifik brottsrubricering som avser äventyrande av allmän ordning genom omfattande förstörelse av lös eller fast egendom, utan de enda befintliga brottsrubriceringarna i detta sammanhang är skadegörelse och tillgrepp med skadegörelse – i förekommande fall i grupp – som kan åsamka ägarna till den berörda egendomen skada.

30. Därför vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida det krav på dubbel straffbarhet som föreskrivs i artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584 är uppfyllt i ett sådant mål som det nationella målet. Den hänskjutande domstolen har hänvisat till domen Grundza, som rörde tolkningen av artiklarna 7.3⁷ och 9.1 d⁸ i rambeslut 2008/909/RIF.⁹

31. I den domen erinrade EU-domstolen, såvitt avsåg artikel 7.3 i det sistnämnda rambeslutet, om att vad som ska beaktas vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte endast är lydelsen, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i.¹⁰

⁶ Se, för ett liknande resonemang, domen Grundza, punkt 28.

⁷ I den bestämmelsen anges att "[n]är det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 1 får den verkställande staten låta erkännande av domen och verkställighet av påföljden förenas med villkoret att de gärningar som föranlett domen ska utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering".

⁸ I den bestämmelsen anges att "[d]en behöriga myndigheten i den verkställande staten får vägra att erkänna domen och verkställa påföljden, om ... i fall som avses i artikel 7.3 och, såvida den verkställande staten har lämnat en förklaring enligt artikel 7.4, i fall som avses i artikel 7.1, domen avser gärningar som inte skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning".

⁹ Rådets rambeslut av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 2008, s. 27).

¹⁰ Domen Grundza, punkt 32.

32. För det första framgår det enligt EU-domstolen av själva lydelsen av nämnda artikel 7.3 att den nödvändiga och tillräckliga förutsättningen vid bedömning av dubbel straffbarhet består i att de gärningar som har föranlett den påföljd som har utdömts i den utfärdande staten även ska utgöra ett brott i den verkställande staten. Av detta följer enligt domstolen att det inte krävs att brotten är identiska i de båda berörda medlemsstaterna.¹¹ Domstolen tillade att den tolkningen bekräftas av uttrycket ”oberoende av brottsrekvisit eller [den] rättsliga rubricering[en]” av brottet såsom detta föreskrivs i den verkställande medlemsstaten, av vilket det klart och tydligt framgår att det inte krävs någon exakt överensstämmelse vare sig mellan brottsrekvisiten, såsom dessa anges i den utfärdande respektive den verkställande medlemsstatens lagstiftning, eller i det sätt på vilket brottet benämns eller klassificeras enligt respektive nationella lagstiftning.¹² Denna bestämmelse innebär följaktligen att den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten får inta ett *flexibelt synsätt* vid sin bedömning av kravet på dubbel straffbarhet, i förhållande till såväl brottsrekvisit som brottets rättsliga rubricering.¹³

33. Vid bedömning av huruvida dubbel straffbarhet föreligger ankommer det således på den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten att pröva huruvida de faktiska omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats av den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande medlemsstaten, om de hade ägt rum där.¹⁴

34. Såvitt denna texttolkning anbelangar, konstaterar jag att lydelsen av artikel 2.4 och artikel 4.1 led 1 i rambeslut 2002/584 är analog med lydelsen av artikel 7.3 respektive artikel 9.1 d i rambeslut 2008/909. I nämnda artikel 2.4 anges exempelvis att ett överlämnande får förenas med villkoret att de *gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats* ska utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, *oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering*. Den tolkning av kravet på dubbel straffbarhet som har redovisats i den föregående punkten i detta förslag till avgörande är således tillämplig på samma sätt på rambeslut 2002/584.

35. För det andra fann domstolen i domen Grundza att även det sammanhang i vilket artiklarna 7.3 och 9.1 d i rambeslut 2008/909 ingår talar för att kravet på dubbel straffbarhet ska bedömas på det aktuella sättet.¹⁵ Det rambeslutet vilar nämligen framför allt på principen om ömsesidigt erkännande, som enligt skäl 1 i rambeslutet jämfört med artikel 82.1 FEUF utgör ”hörnstenen” i det straffrättsliga samarbetet inom Europeiska unionen, ett samarbete som enligt skäl 5 i samma rambeslut bygger på ett särskilt ömsesidigt förtroende bland medlemsstaterna för de övriga medlemsstaternas rättssystem.¹⁶

36. Domstolen tillade att eftersom kravet på dubbel straffbarhet är ett undantag från huvudregeln om ömsesidigt erkännande av domar och verkställighet av påföljder, ska utrymmet för att neka erkännande av en dom, eller verkställighet av en påföljd, av det i artikel 9.1 d i rambeslut 2008/909 angivna skälet att det inte föreligger dubbel straffbarhet tolkas restriktivt, så att antalet fall där erkännande och verkställighet nekas blir begränsat.¹⁷ Vid bedömning av huruvida dubbel straffbarhet föreligger, ska den behöriga myndigheten i den verkställande

¹¹ Domen Grundza, punkt 34.

¹² Domen Grundza, punkt 35.

¹³ Domen Grundza, punkt 36.

¹⁴ Domen Grundza, punkt 38.

¹⁵ Domen Grundza, punkt 39.

¹⁶ Domen Grundza, punkt 41 och där angiven rättspraxis.

¹⁷ Domen Grundza, punkt 46.

medlemsstaten inte pröva huruvida det intresse som skyddas av den utfärdande medlemsstaten har åsidosatts, utan huruvida ett liknande intresse som skyddas enligt lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten skulle anses ha åsidosatts om det aktuella brottet hade begåtts i den medlemsstaten.¹⁸

37. I det aktuella fallet är sammanhanget för artikel 2.4 och artikel 4 första stycket led 1 i rambeslut 2002/584 detsamma som sammanhanget för artikel 7.3 och artikel 9.1 d i rambeslut 2008/909. Av skälen 6 och 10 samt artikel 1.2 i rambeslut 2002/584 framgår nämligen att även det rambeslutet vilar på principen om ömsesidigt erkännande.¹⁹

38. För det tredje framgår det av domen Grundza att syftet med rambeslut 2008/909 enligt artikel 3.1 i detta är att fastställa regler enligt vilka medlemsstaterna, för att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, ska erkänna en dom och verkställa påföljden.²⁰

39. Det anges visserligen inte i rambeslut 2002/584 att syftet med detta skulle vara att underlätta en social återanpassning av den dömda personen. Däremot är avsikten med det rambeslutet att inrättandet av ett nytt, förenklat och effektivare system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott ska underlätta och påskynda det rättsliga samarbete som ska bidra till att göra det möjligt att uppnå målet att unionen ska bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna.²¹ Syftet med nämnda rambeslut är bland annat att underlätta och påskynda överlämnanden mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter och att se till att de överlämnade personernas grundläggande rättigheter iakttas.²² Mer allmänt är ett av målen för systemet med en europeisk arresteringsorder att en eftersökt person som befinner sig i ett annat land än det där han eller hon påstås ha begått ett brott inte ska undkomma straff.²³ Enligt min uppfattning gör dessa syften det påkallat att, på samma sätt som för rambeslut 2008/909, välja en restriktiv tolkning av det krav på dubbel straffbarhet som föreskrivs i rambeslut 2002/584.

40. Under dessa omständigheter torde domstolens tolkning i domen Grundza, i motsats till vad KL har gjort gällande i sitt skriftliga yttrande, kunna tillämpas även på bestämmelserna i rambeslut 2002/584. Detta betyder att artiklarna 2.4 och 4.1 i det rambeslutet, i linje med vad domstolen slog fast i den domen,²⁴ ska tolkas så, att kravet på dubbel straffbarhet ska anses vara uppfyllt om de faktiska omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats av den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande medlemsstaten, om de hade ägt rum där.

41. I det aktuella fallet framgår det av begäran om förhandsavgörande att det brott som i italiensk rätt rubriceras som "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" inte finns med bland de trettiofå brott som förtecknas i artikel 2.2 i rambeslut 2002/584. Därmed är det i kraft av artiklarna 2.4 och 4.1 i det rambeslutet och i överensstämmelse med fransk rätt tillåtet att förena

¹⁸ Domen Grundza, punkt 49.

¹⁹ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 februari 2022, Openbaar Ministerie (Domstol som har inrättats enligt lagen i den utfärdande medlemsstaten) (C-562/21 PPU och C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

²⁰ Domen Grundza, punkt 50.

²¹ Se dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten) (C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

²² Se dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten) (C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 58).

²³ Se dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet) (C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 62).

²⁴ Se punkt 54 i domen Grundza.

överlämnandet av KL med villkoret att de gärningar med avseende på vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats måste vara straffbara enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning.

42. Som den hänskjutande domstolen har påpekat, kräver det brott som i italiensk rätt rubriceras som "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" att de ifrågavarande gärningarna kan äventyra den allmänna ordningen, något som inte krävs enligt fransk rätt. Den hänskjutande domstolen anser i själva verket till och med att detta krav utgör en "väsentlig del" av nämnda brott. Icke desto mindre måste det konstateras att kravet på äventyrande av allmän ordning är att hänföra till *rekvisiten* för det ifrågavarande brottet, inte till själva de gärningar som enligt vad som beskrivs i den europeiska arresteringsordern har begåtts av den eftersökta personen.²⁵ Såsom framhållits av EU-domstolen krävs det inte någon exakt överensstämmelse vare sig mellan brottsrekvisiten, såsom dessa anges i den utfärdande respektive den verkställande medlemsstatens lagstiftning, eller i det sätt på vilket brottet benämns eller klassificeras enligt respektive nationella lagstiftning.²⁶

43. Vidare följer det likaledes av domstolens praxis att vad den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten ska pröva vid sin bedömning av huruvida dubbel straffbarhet föreligger är huruvida ett liknande intresse, som skyddas enligt lagstiftningen i den medlemsstaten, skulle anses ha åsidosatts om det aktuella brottet hade begåtts där.²⁷ Brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" definieras delvis med hänvisning till att ett eller flera rättssubjekt drabbas av förmögenhetsskada och att det därmed uppkommer en sådan samhällsskada som ett äventyrande av den privata äganderätten medför.²⁸ Såsom framgår av begäran om förhandsavgörande, är de faktiska omständigheter som i det aktuella fallet åsyftas inom ramen för den brottsrubriceringen straffbara i Frankrike, varvid det intresse som där anses vara i fråga är skyddet av ägarna till den berörda egendomen. Det intresse som skyddas enligt lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten liknar således det intresse som åsyftas i den utfärdande medlemsstaten.

44. Att äventyrande av allmän ordning utgör en väsentlig beståndsdel i det brott som i den utfärdande medlemsstaten rubriceras som "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" förefaller således vara ovidkommande för den verkställande rättsliga myndighetens bedömning av huruvida kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt.

45. Därför föreslår jag att den första frågan besvaras på följande sätt. Artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att det krav på dubbel straffbarhet som föreskrivs i de bestämmelserna är uppfyllt i en situation där en europeisk arresteringsorder har utfärdats med avseende på gärningar som i den utfärdande medlemsstaten är att hänföra till ett brott för vilket

²⁵ Som generaladvokaten Bobek påpekade i sitt förslag till avgörande i målet Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, punkt 51), ska bedömningen med avseende på dubbel straffbarhet väsentligen göras i två steg: 1) *överflyttning*, vilket innebär att man ser till de grundläggande kännetecknen hos den gärning som har begåtts i den utfärdande staten och behandlar denna gärning som om den hade begåtts i den verkställande staten, och 2) *subsumtion* av dessa grundläggande faktiska omständigheter under en lämplig överträdelse såsom denna definieras i den verkställande statens lagstiftning.

²⁶ Se punkt 32 i detta förslag till avgörande.

²⁷ Se punkt 36 i detta förslag till avgörande.

²⁸ Se punkt 17 i detta förslag till avgörande, där det hänvisas till begäran om förhandsavgörande. KL har i sitt skriftliga yttrande gjort gällande att det samhällsvärde som skyddas genom brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" inte är respekten för egendom och äganderätt utan respekten för allmän ordning. Enligt domstolens fasta praxis gäller emellertid att nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten presumeras vara relevanta samt att dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat, en beskrivning vars riktighet det inte ankommer på EU-domstolen att pröva (dom av den 25 november 2021, Finanzamt Österreich (Barnbidrag till biståndsarbetare), C-372/20, EU:C:2021:962, punkt 54). Under dessa omständigheter är det påkallat att utgå från begäran om förhandsavgörande vid fastställandet av vilket intresse som skyddas inom ramen för brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring".

gäller att dessa gärningar måste kunna äventyra allmän ordning, medan sådana gärningar i den verkställande medlemsstaten är straffbara men utan ett sådant krav på att de måste kunna äventyra allmän ordning.

B. Den andra och den tredje tolkningsfrågan

46. Den andra och den tredje tolkningsfrågan – vilka den hänskjutande domstolen har ställt för den händelse att den första frågan ska besvaras jakande, och vilka bör prövas tillsammans – avser i allt väsentligt huruvida artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584 och artikel 49.3 i stadgan ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för verkställighet av ett straff i en situation där straffet grundar sig på att den eftersökta personen har begått ett flertal gärningar, vilka i den utfärdande medlemsstaten beivras som ett enda brott, medan vissa av dessa gärningar inte är straffbara i den verkställande medlemsstaten.

1. Huruvida frågorna kan tas upp till prövning

47. Den italienska regeringen har i sitt skriftliga yttrande påpekat att förundersökningsavdelningen vid Cour d'appel d'Angers (Appellationsdomstolen i Angers) anser att kravet på dubbel straffbarhet i det nationella målet inte är uppfyllt såvitt avser två av de sju gärningar som har beivrats under den brottsrubricering "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" som avses i artikel 419 i den italienska strafflagen.²⁹ Denna förundersökningsavdelning har enligt den italienska regeringen angett att KL såvitt avser dessa båda gärningar har utpekats med hänvisning till att han helt enkelt befann sig i närheten av det berörda kreditinstitutet och det berörda motorfordonet, utan att konkret medverka till de gärningar som utgjorde skadegörelse. Med ledning av detta har den hänskjutande domstolen, som den italienska regeringen ser saken, dragit slutsatsen att eftersom brottet skadegörelse i fransk rätt föreligger endast om den tilltalade själv har utfört de konkreta handlingar som utgör detta brott, motiverade nämnda förundersökningsavdelning sin bedömning att kravet på dubbel straffbarhet inte var uppfyllt för de båda berörda gärningarna.

48. Den italienska regeringen anser att den ovannämnda förundersökningsavdelningen i själva verket inte har tagit upp ett spørsmål som rör tillämpningen av kravet på dubbel straffbarhet, utan den har i stället framhållit ett problem som rör bevisning, närmare bestämt genom att göra bedömningen att det inte var styrkt att KL hade begått vissa av de gärningar som lades honom till last. Därför kan den andra och den tredje tolkningsfrågan enligt den italienska regeringen till viss del inte upptas till prövning. Närmare bestämt gäller detta till den del som dessa frågor avser artikel 49 i stadgan, som rör principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff; i stället borde nämnda frågor ha avsett artikel 48 i stadgan, som rör presumtionen för oskuld och rätten till försvar. Den påstådda omständigheten att vissa av de gärningar som med stöd av italiensk rätt har beivrats under brottsrubriceringen "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" inte är straffbara enligt fransk rätt innebär vidare enligt den italienska regeringen att den relevanta bestämmelsen i stadgan är artikel 49.1, inte artikel 49.3, som den hänskjutande domstolen har hänvisat till i sin tredje fråga.

²⁹ Den italienska regeringen har framhållit att italiensk rätt medger bestraffning inte endast av den som konkret begår gärningen utan även av var och en som genom uppsåtligt aktivt eller passivt handlande medverkar till gärningens begående.

49. Härvidlag vill jag framhålla att den hänskjutande domstolen i sin begäran om förhandsavgörande har utgått från premissen att två av de sju gärningar som lades KL till last inom ramen för brottet ”allmänfarlig ödeläggelse och plundring” inte är straffbara enligt fransk rätt. Den premissen, som är resultatet av en prövning av omständigheterna i samband med begäandet av dessa båda gärningar, diskuteras inte i begäran om förhandsavgörande. Vad den hänskjutande domstolen genom sina tolkningsfrågor önskar få klarhet i är nämligen inte huruvida de berörda gärningarna är styrkta utan vilka slutsatser som det är påkallat att dra av denna situation när det gäller tolkningen av kravet på dubbel straffbarhet i den unionsrättsliga meningen och när det gäller verkställigheten av den ifrågavarande europeiska arresteringsordern.

50. I synnerhet hyser den hänskjutande domstolen tvivel om huruvida det kravet är uppfyllt i ett sådant mål som det nationella målet. Som jag ser saken, står det således klart att de tolkningsfrågor som har ställts rör tolkningen av unionsrätten och att svaret på dessa frågor är användbart och relevant för avgörandet av det mål som den domstolen har att pröva. Följaktligen anser jag att den andra och den tredje tolkningsfrågan i sin helhet kan upptas till prövning.

2. *Prövning i sak*

51. I det aktuella fallet vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584 och artikel 49.3 i stadgan medför att kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt endast om samtliga gärningar som i den utfärdande medlemsstaten har beivrats inom ramen för ett samlat brott också kan vara straffbara i den verkställande medlemsstaten.

52. Den franska och den italienska regeringen anser liksom kommissionen att den frågan ska besvaras nekande, om än med olika nyanser, medan KL anser att den ska besvaras jakande.

53. Härvidlag kommer jag först att se närmare på räckvidden för kravet på dubbel straffbarhet såvitt avser ett samlat brott (a) och därefter diskutera iakttagandet av den proportionalitetsprincip som föreskrivs i artikel 49.3 i stadgan (b).

a) Räckvidden för kravet på dubbel straffbarhet såvitt avser ett samlat brott

54. Till att börja med framgår det, som jag redan har påpekat, av lydelsen av artikel 2.4 i rambeslut 2002/584 att det inte krävs någon *exakt överensstämmelse* vare sig mellan brottsrekvisiten, såsom dessa anges i den utfärdande respektive den verkställande medlemsstatens lagstiftning, eller i det sätt på vilket brottet benämns eller klassificeras enligt respektive nationella lagstiftning.³⁰ Således innebär den bestämmelsen inte att samtliga gärningar som ingår i ett samlat brott vilket avses i en europeisk arresteringsorder måste vara straffbara i den verkställande medlemsstaten.

55. När det sedan gäller sammanhanget för artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584, ska det erinras om att syftet med det rambeslutet är att, genom inrättande av ett nytt, förenklat och effektivare system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, underlätta och påskynda det rättsliga samarbete som ska bidra till att göra det möjligt att uppnå målet att unionen ska bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna. Principen om ömsesidigt erkännande kommer till uttryck i artikel 1.2 i det rambeslutet, varigenom det instiftas en regel

³⁰ Se, för ett liknande resonemang, domen Grundza, punkt 35.

om att medlemsstaterna är skyldiga att verkställa varje europeisk arresteringsorder på grundval av denna princip och i enlighet med bestämmelserna i rambeslutet. Detta innebär att de verkställande rättsliga myndigheterna i princip endast har möjlighet att vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder om de kan åberopa något av de skäl till att vägra verkställighet som på ett uttömmande sätt räknas upp i rambeslutet och att de enda villkor som får uppställas för verkställighet av en europeisk arresteringsorder är de villkor som på ett uttömmande sätt anges i artikel 5 i rambeslutet. Detta betyder att medan verkställighet av en europeisk arresteringsorder utgör huvudregeln, har möjligheten att vägra verkställighet utformats som ett undantag, vilket ska *tolkas restriktivt*.³¹ Detta sammanhang talar för att kravet på dubbel straffbarhet ska tolkas så, att det är tillräckligt att endast vissa av de gärningar som tillsammans utgör ett samlat brott vilket avses i en europeisk arresteringsorder är straffbara i den verkställande medlemsstaten.

56. Såvitt avser de i artikel 4 i rambeslut 2002/584 uppräknade skälen till att verkställighet av en europeisk arresteringsorder får vägras är det visserligen riktigt, som domstolen har påpekat, att det framgår av lydelsen av den artikeln, i synnerhet av användningen av verbet ”få”, i förening med infinitivformen av verbet ”vägra”, vars subjekt är den verkställande rättsliga myndigheten, att den verkställande rättsliga myndigheten själv ska ha ett utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om huruvida det finns anledning att vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder av de skäl som anges i nämnda artikel 4.³² Av detta följer att medlemsstaterna, när de väljer att införliva ett eller flera av de i artikel 4 i rambeslutet angivna skälen till att verkställighet får vägras, inte får föreskriva att de rättsliga myndigheterna är skyldiga att vägra att verkställa varje europeisk arresteringsorder som formellt omfattas av tillämpningsområdet för dessa skäl, utan möjlighet för dessa myndigheter att beakta omständigheterna i varje enskilt fall.³³

57. I det aktuella fallet framgår det emellertid av begäran om förhandsavgörande att vissa av de gärningar som i den europeiska arresteringsordern avses inom ramen för brottet ”allmänfarlig ödeläggelse och plundring” är att hänföra till brotten tillgrepp med skadegörelse eller skadegörelse i den verkställande medlemsstaten. Enligt min uppfattning är det i denna situation inte möjligt för den verkställande rättsliga myndigheten – inte ens om den utnyttjar det utrymme för skönsmässig bedömning som den har tillerkänts – att vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern med hänvisning till det skäl som avses i artikel 4.1 led 1 i rambeslut 2002/584.

58. Slutligen är syftet med systemet med en europeisk arresteringsorder enligt artikel 1.1 i det rambeslutet, och mot bakgrund av syftet med detta rambeslut, att göra det möjligt att gripa och överlämna en eftersökt person, så att ett begånget brott inte ska förbli ostraffat och så att nämnda person ska kunna åtalas eller avtjäna det frihetsstraff som han eller hon har dömts till.³⁴ En tolkning som innebär att verkställighet av en europeisk arresteringsorder kan vägras med hänvisning till att en del av de gärningar som har beivrats i den utfärdande medlemsstaten inte är straffbara i den verkställande medlemsstaten skulle – som den franska regeringen har påpekat i sitt skriftliga yttrande – medföra att den person som har dömts för samtliga dessa gärningar undgår straff, även för de gärningar som är straffbara i båda dessa stater.

³¹ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 februari 2022, Openbaar Ministerie (Domstol som har inrättats enligt lagen i den utfärdande medlemsstaten) (C-562/21 PPU och C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, punkterna 42–44 och där angiven rättspraxis).

³² Se dom av den 29 april 2021, X (Europeisk arresteringsorder – *Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

³³ Se dom av den 29 april 2021, X (Europeisk arresteringsorder – *Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punkt 44).

³⁴ Se dom av den 13 januari 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punkt 76 och där angiven rättspraxis).

59. Under dessa omständigheter anser jag att kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt i det nationella målet, eftersom vissa av de gärningar som den europeiska arresteringsordern avser är straffbara i den verkställande medlemsstaten. Som svar på en undran från den hänskjutande domstolen finner jag således att det saknas anledning att göra åtskillnad beroende på huruvida de dömande instanserna i den utfärdande medlemsstaten har bedömt att dessa gärningar ska betraktas som avskiljbara eller inte. Avskiljbarheten, som för övrigt är att hänföra till brottsrubriceringen, är i själva verket ovidkommande för verkställigheten av den europeiska arresteringsordern.³⁵

b) Iakttagandet av den proportionalitetsprincip som föreskrivs i artikel 49.3 i stadgan

60. Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida proportionalitetsprincipen, i den mening som avses i artikel 49.3 i stadgan, har iakttagits i ett fall där en europeisk arresteringsorder har utfärdats för verkställighet av ett straff avsett att beivra ett enda brott som utgörs av flera olika gärningar av vilka endast vissa är straffbara i den verkställande medlemsstaten. Enligt den hänskjutande domstolen är det tänkbart att den europeiska arresteringsordern, även om den var proportionerlig när den utfärdades, inte längre är det när den ska verkställas, något som i så fall skulle föranleda en vägran att överlämna den eftersökta personen.

61. Härvidlag finner jag det väsentligt att göra åtskillnad mellan den europeiska arresteringsorderns proportionalitet och det utdömda straffets proportionalitet. När det å ena sidan gäller en åtgärd, såsom utfärdandet av en europeisk arresteringsorder, som kan begränsa den rätt till frihet som den berörda personen har, innebär skyddet av den rätten enligt domstolens praxis att det måste ha meddelats ett beslut som uppfyller de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd.³⁶ Därutöver innebär skyddet av den berörda personens rättigheter att den utfärdande rättsliga myndigheten dels måste kontrollera att de erforderliga villkoren för utfärdande av en europeisk arresteringsorder är uppfyllda, dels måste pröva på ett objektivt sätt – med beaktande av samtliga omständigheter som talar till den berörda personens för- och nackdel – och utan att riskera att påtvingas yttre anvisningar, särskilt från den verkställande makten, *huruvida utfärdandet är proportionerligt*.³⁷ I den bemärkelsen ankommer det, som den hänskjutande domstolen också har påtalat, på den utfärdande medlemsstaten att innan den utfärdar en europeisk arresteringsorder kontrollera att denna är proportionerlig, något som är ägnat att stärka principen om ömsesidigt erkännande. I det aktuella fallet har den hänskjutande domstolen inte gjort gällande att den ifrågavarande europeiska arresteringsordern skulle vara oproportionerlig.

62. Dessutom gäller att när en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställighet av ett straff, följer arresteringsorderns proportionalitet av den fällande domen, vilken – såsom framgår av artikel 2.1 i rambeslut 2002/584 – måste innebära ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader.³⁸ Det utdömda straffet i det nationella målet har en varaktighet som överstiger denna fyramånadersgräns. Under dessa omständigheter anser jag att den europeiska arresteringsordern förefaller vara proportionerlig i den mening som åsyftas i artikel 2.1 i nämnda rambeslut.

³⁵ Jag påpekar att den italienska regeringen i sitt skriftliga yttrande har gjort gällande att det inneboende sammanhang som föreligger mellan de olika gärningar som utgör brottet "allmänfarlig ödeläggelse och plundring" ger vid handen att det inte torde vara möjligt att avskilja dessa gärningar från varandra.

³⁶ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 januari 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punkt 63 och där angiven rättspraxis).

³⁷ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 januari 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

³⁸ Se dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Bryssel) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, punkt 38).

63. När det å andra sidan gäller det utdömda straffets proportionalitet, följer det av bestämmelserna i rambeslut 2002/584 att medlemsstaterna inte får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder annat än i de i artikel 3 i det rambeslutet angivna fall där verkställighet ska vägras och i de i artiklarna 4 och 4a i rambeslutet uppräknade fall där verkställighet får vägras. Vidare får den verkställande rättsliga myndigheten inte föreskriva andra villkor för verkställigheten av en europeisk arresteringsorder än dem som anges i artikel 5 i samma rambeslut.³⁹ Härvidlag kan det konstateras att den omständigheten att straffet eventuellt är oproportionerligt inte ingår bland de i nämnda rambeslut angivna skälen till att verkställighet ska eller får vägras.

64. I artikel 1.3 i rambeslut 2002/584 föreskrivs emellertid att det rambeslutet inte ska påverka skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 FEU. Med hänvisning till detta har domstolen godtagit att principerna om ömsesidigt erkännande och ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna kan begränsas ”under exceptionella omständigheter”. Närmare bestämt har domstolen funnit att den verkställande rättsliga myndigheten under vissa villkor har rätt att avsluta förfarandet för överlämnande enligt nämnda rambeslut när ett överlämnande riskerar att leda till att den eftersökta personen utsätts för en omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i stadgan.⁴⁰ I det aktuella fallet förefaller emellertid inga sådana exceptionella omständigheter vara för handen. Den hänskjutande domstolen har i själva verket inte åberopat något åsidosättande av KL:s grundläggande rätt enligt artikel 47 andra stycket i stadgan till en rättvis rättegång eller gjort gällande att ett överlämnande av KL skulle kunna leda till att han utsattes för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i stadgan. Att de gärningar som i den utfärdande medlemsstaten har beivrats inom ramen för ett enda brott inte samtliga är straffbara i den verkställande medlemsstaten framstår inte heller i mina ögon som ett tillräckligt skäl till att slå fast en ny ”exceptionell omständighet” i en situation där den eftersökta personens grundläggande rättigheter har iakttagits i den utfärdande medlemsstaten.

65. Kommissionen har gjort gällande att i fall där uppgifterna i en europeisk arresteringsorder inte medger slutsatsen att de gärningar som är straffbara enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning utgör de väsentliga gärningar som ligger till grund för nämnda arresteringsorder, bör den verkställande rättsliga myndigheten använda det förfarande som föreskrivs i artikel 15.2 i rambeslut 2002/584⁴¹ i syfte att utvärdera huruvida det enligt lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten finns en möjlighet att i efterhand dela upp straffet. Om en sådan uppdelning av straffet är möjlig, bör den utfärdande rättsliga myndigheten överväga att med anledning av den verkställande rättsliga myndighetens betänkligheter utfärda en ny europeisk arresteringsorder som inskränker sig enbart till de gärningar som är straffbara enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning. Om en sådan uppdelning däremot inte är möjlig enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, bör den verkställande rättsliga myndigheten i stället utnyttja sitt utrymme för skönsmässig bedömning genom att beakta dels att den har rätt att avstå från att åberopa ett skäl till att vägra verkställighet som den får, men inte måste, åberopa, dels att den eftersökta personen riskerar att undgå straff om den europeiska arresteringsordern inte verkställs. Detta betyder enligt kommissionen att den verkställande rättsliga myndigheten undantagsvis bör ha möjlighet att vägra verkställa en europeisk arresteringsorder i fall där de

³⁹ Dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 36).

⁴⁰ Se dom av den 19 september 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, punkterna 39 och 40 och där angiven rättspraxis).

⁴¹ I den bestämmelsen anges att ”[o]m den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17”.

gärningar för vilka kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt i förhållande till den verkställande medlemsstatens lagstiftning endast är av marginell betydelse jämfört med de gärningar för vilka det kravet inte är uppfyllt.

66. Detta resonemang finner jag inte övertygande. För det första har det genom rambeslut 2002/584 införts ett förenklat och effektivt system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott.⁴² Kommissionens tolkning skulle medföra att det systemet blev mer komplicerat och att förfarandet för överlämnande av den eftersökta personen blev avsevärt långsammare. För det andra föreskrivs det inte i det rambeslutet att den utfärdande medlemsstaten ska utfärda en ny europeisk arresteringsorder i fall där en uppdelning av straffet mot bakgrund av den verkställande medlemsstatens lagstiftning är möjlig, varvid det också ska noteras att lagstiftningen kan se avsevärt olika ut i olika medlemsstater. För det tredje anser jag att den omständigheten att kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt för majoriteten av de ifrågavarande gärningarna⁴³ – något som är ostridigt i det nationella målet – medför att den verkställande rättsliga myndigheten, mot bakgrund av det rambeslutets systematik och syfte, inte kan vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern.

67. Slutligen har KL gjort gällande att det med tanke på allvaret i de ifrågavarande gärningarna är rimligt att anse att hans straff skulle ha blivit avsevärt lägre om den italienska domstolen inte hade tagit hänsyn till de gärningar som den verkställande rättsliga myndigheten sedermera har funnit sig böra bortse från. I en sådan situation som den som är i fråga i det nationella målet, där kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt, ankommer det emellertid uteslutande på den utfärdande rättsliga myndigheten att kontrollera, mot bakgrund av sin nationella lagstiftning, huruvida principen enligt artikel 49.3 i stadgan om straffets proportionalitet har iakttagits.

68. Mot bakgrund av det ovan anförda sammantaget föreslår jag att den andra och den tredje tolkningsfrågan ska besvaras på följande sätt. Artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584 och artikel 49.3 i stadgan ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten inte får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för verkställighet av ett straff i en situation där straffet grundar sig på att den eftersökta personen har begått ett flertal gärningar, vilka i den utfärdande medlemsstaten beivras som ett enda brott, medan vissa av dessa gärningar inte är straffbara i den verkställande medlemsstaten.

V. Förslag till avgörande

69. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att EU-domstolen ska besvara tolkningsfrågorna från Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) enligt följande:

- 1) Artiklarna 2.4 och 4.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna ska tolkas så, att det krav på dubbel straffbarhet som föreskrivs i de bestämmelserna är uppfyllt i en situation där en europeisk arresteringsorder har utfärdats med avseende på gärningar som i den utfärdande medlemsstaten är att hänföra till ett brott för vilket gäller att dessa gärningar måste kunna äventyra allmän ordning, medan sådana gärningar i den verkställande medlemsstaten är straffbara men utan ett sådant krav på att de måste kunna äventyra allmän ordning.

⁴² Se punkt 39 i detta förslag till avgörande.

⁴³ Av detta skäl anser jag det inte nödvändigt att i förevarande förslag till avgörande se närmare på det av kommissionen avsedda fall där de gärningar för vilka kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt endast är av marginell betydelse jämfört med de gärningar för vilka det kravet inte är uppfyllt.

- 2) Artiklarna 2.4 och 4.1 i rambeslut 2002/584 och artikel 49.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten inte får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för verkställighet av ett straff i en situation där straffet grundar sig på att den eftersökta personen har begått ett flertal gärningar, vilka i den utfärdande medlemsstaten beivras som ett enda brott, medan vissa av dessa gärningar inte är straffbara i den verkställande medlemsstaten.